

тие сарацински книги и отъ кого сѣ ги получили българете, за това нѣма никакви по-нататъшни указания. Неизвѣстно е, биле ли сѣ тие книги чисто мюсюмански или сѣ принадлежали на друга нѣкоя восточна секта, предшественница на българското богомилство. А тоя предметъ става още по-теменъ, като виждаме, че тука никакъ са не споменува за каквато и да е мюсюманска пропаганда. Въ заключение на своите въпроси българете са молятъ да имъ са даде чиста и сжвършенна християнска вѣра: „защото — говорятъ тие — въ нашата земя сѣ дошли изъ различни мѣста множество проповѣдници, като гръци, ерменци и други, които ни учатъ различно“. Разбира са, че ако въ България сѣ дохождали проповѣдници изъ различни страни, то е могла да проникне и мохамеданската проповѣдь, а особено чрѣзъ помощта на многочисленните славяно-български колонии, които сѣ са заселили въ Мала-Азия въ VII и въ VIII вѣкъ. Така, на примѣръ, въ царуването на императора Константина Копронима, въ България произлѣзле силни междуособия, въ времето на които е била свалена династията на Аспаруха и билъ е поставенъ князь (Телець) отъ другъ родъ. По причина на тие междуособия множество български славяне оставиле своите земи, и сѣ разрѣшението на византийскиятъ императоръ, са преселили въ Мала-Азия при рѣка Артана. Числото на тие преселенци ужъ превъзвѣшало 200,000 души (спорѣдь извѣстието на Теофана). Слѣдователно, ако наистина и да би са появили дири отъ мюсюманска пропаганда